

Sygn. akt VIII U 237/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 listopada 2017 r. , znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wykonując zobowiązanie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 października 2017 r. przeliczył J. B. (1) emeryturę od 1 września 2017 r. tj. od miesiąca , w którym nastąpił wpływ dokumentów przekazanych przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. W treści decyzji wskazano, że do ustalenia kwoty emerytury przyjęto: kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 262 795,23 zł , średnie dalsze trwanie życia tj.208,50 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 1 260,41 zł (262 795,23 : 208,50) , co po doliczeniu zwiększenia z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników w wysokości 52,78 zł dało łączną kwotę w wysokości 1 362,43 zł. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył ,że przypadku pobierania emerytury z KRUS zwiększenie rolne z tytułu opłacania składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (...) nie przysługuje. /decyzja k. 5 – 7 plik II akt ZUS/

Odwołanie od ww. decyzji w dniu 27 listopada 2017 r. złożył J. B. (1) zarzucając Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych złe wyliczenie kapitału początkowego oraz okresów składkowych i nieskładkowych za lata 1967 – 2008./odwołanie k.3/

W odpowiedzi na odwołanie , która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 26 stycznia 2018 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.7 – 7 odwrót/

Decyzją z dnia 21 grudnia 2017 r. , znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. B. (1) przyznania emerytury od 25 lipca 2014 r. tj. od ukończenia wieku 65 lat. W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał ,że wnioskodawca nabył prawo do emerytury od dnia 25 lutego 2015 r. , kiedy to obowiązujące przepisy przewidywały dla osób urodzonych w okresie od 1 stycznia 1948 r. do 30 czerwca 1951 r. wiek emerytalny wynoszący 65 lat i 7 miesięcy. Późniejsze zatem zmiany przepisów i obniżenie wieku emerytalnego do 65 lat nie uprawniają wnioskodawcy do przyznania mu prawa do emerytury od 25 lipca 2014 r. /decyzja k.225/

Odwołanie od ww. decyzji złożył J. B. (1) wnosząc o przeliczenie emerytury od 26 lipca 2014 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego , zgodnie z kartami wynagrodzeń. /odwołanie k.3 akt o sygn. VIII U 243/18/

W odpowiedzi na odwołanie , która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 26 stycznia 2018 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.6 – 6 odwrót akt o sygn. VIII U 243/18/

Zarządzeniem z dnia 1 lutego 2018 r. Sąd zarządził połączenie sprawy o sygnaturze akt VIII U 237/18 ze sprawą o sygnaturze akt VIII U 243/18 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz zarządził ich prowadzenie pod sygnaturą VIII U 237/18.

/zarządzenie k.8 akt o sygn. VIII U 243/18/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. B. (1) urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 5 marca 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił, że J. B. (2) nie podlega:

- od dnia 15 października 1994 roku do 31 grudnia 2002 roku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w charakterze pracownika - zastępcy dyrektora u płatnika składek: PPHU (...) Sp. z o. o.,

- od dnia 1 stycznia 2003 roku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą z tytułu bycia współnikiem jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. /okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji w dniu 1 kwietnia 2010 roku i wniósł o jej zmianę przez ustalenie, że podlegał ubezpieczeniom społecznym od 15 października 1994 roku do 31 grudnia 2002 roku z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy w PPHU (...) Sp. z o. o. oraz od dnia 1 stycznia 2003 roku z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej z tytułu bycia współnikiem jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. /okoliczność bezsporna/

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2010 roku Sąd Okręgowy IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie J. B. (2) skierowane przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu. /okoliczność bezsporna/

Od powyższego orzeczenia wnioskodawca nie odwołał się.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 7 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił wartość kapitału początkowego J. B. (1). Ustalony w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu ubezpieczenia, to jest kolejnych lat kalendarzowych od 01.01.1983 do 31.12.1992, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 44,12 %. Do ustalenia kapitału przyjęto okresy składkowe w łącznej ilości 22 lat, 4 miesięcy i 3 dni oraz nieskładkowe w ilości 9 miesięcy. W następujących okresach zatrudnienia przyjęto minimalne wynagrodzenia: od 16.11.1967 r. do 30.06.1968 r., od 01.08.1969 r. do 31.03.1971 r., od 03.06.1971 r. do 28.11.1972 r., od 05.12.1972 r. do 02.06.1973 r., od 16.06.1973 r. do 31.03.1977 r., od 01.04.1977 r. do 31.08.1978 r., od 01.09.1978 r. do 31.08.1979 r., od 01.09.1979 r. do 17.06.1980 r., od 20.06.1980 r. do 31.08.1982 r., od 11.10.1982 r. do 31.12.1982 r., 01.01.1986 r. do 28.02.1986 r., 09.09.1986 r. do 28.02.1987 r., od 13.04.1987 r. do 31.08.1987 r., od 20.10.1987 r. do 31.12.1988 r., od 01.01.1989 r. do 15.03.1989 r.

/decyzja k.61 – 64 plik I akt ZUS/

Wnioskodawca nie złożył odwołania od powyższej decyzji.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 27 lutego 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w związku z realizacją ustawy z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U z 2013 r., poz. 960) ze zmianami obowiązującymi od dnia 01.10.2013 r. ponownie ustalił kapitał początkowy J. B. (1). Wartość kapitału początkowego ustalona na podstawie powołanego przepisu uległa przeliczeniu i wyniosła 82479,76 zł. /decyzja k.69 – 72 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 3 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) przyznał wnioskodawcy zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia 25.02.2015 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego zewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła – 262795,23 zł, średnie dalsze trwanie życia wyniosło 208,50 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wyniosła 1260,41 zł brutto miesięcznie, a od 1 marca 2015 r. 1296,41 zł. /decyzja k.4 – 5 plik IV akt ZUS/

Od decyzji dotyczących wysokości emerytury i kapitału początkowego wnioskodawca J. B. (1) odwołał się w dniu 8 kwietnia 2014 roku wnosząc o ich zmianę i ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego oraz świadczenia emerytalnego. Ubezpieczony wskazał, że wysokość uzyskiwanych przez niego wynagrodzeń z tytułu zatrudnień wynikających z przedłożonych świadectw pracy (w tym w Spółce z o.o. (...) w Z.) powinna być ustalona w oparciu o karty wynagrodzeń. Ponadto ZUS powinien także uwzględnić okres pracy w gospodarstwie rolnym, gdy był ubezpieczony w KRUS. W ocenie wnioskodawcy bezzasadne jest przyjęcie minimalnych wynagrodzeń w powyższych okresach zatrudnienia.

/odwołanie k. 2 w aktach o sygn. VIII U 1113/15/

Wyrokiem z dnia 21 września 2015 roku Sąd Okręgowy VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie J. B. (1) skierowane przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o wysokość emerytury i wysokość kapitału początkowego.

/wyrok z dnia 21 września 2015 roku k. 27 w aktach o sygn. VIII U 1113/15/

Od powyższego wyroku apelację wniósł wnioskodawca, zaskarżając wyrok w całości.

/apelacja k. 34 w aktach o sygn. VIII U 1113/15/

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2016 roku w sprawie III AUa 2250/15 Sąd Apelacyjny w oddalił apelację.

/wyrok z dnia 28 lipca 2016 roku k. 62 w aktach o sygn. VIII U 1113/15/

J. B. (1) od dnia złożenia wniosku tj. od dnia 2 lipca 2008 roku podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników, w pełnym zakresie do dnia 30 września 2014 roku. /okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 8 grudnia 2016 roku (znak: ENP/6/021009454) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 stycznia 2015 roku, przyznał J. B. (1) emeryturę od dnia 25 lutego 2015 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej jako równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono:

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 262795,23 zł;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 208,50 miesięcy;
- wyliczona kwota emerytury wynosi 1260,41 zł.

/decyzja z dnia 8 grudnia 2016 roku k. 6 plik IV akt ZUS/

W dniu 22 grudnia 2016 roku odwołanie od powyższej decyzji złożył J. B. (1) zarzucając organowi rentowemu nieuwzględnienie do ustalenia wysokości emerytury okresu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w KRUS, za okres od 2008 roku do 2014 roku. Ponadto odwołujący się zwrócił uwagę, że organ rentowy nie uwzględnił zapisów w złożonym do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych świadectwie pracy. Ponadto ubezpieczony wskazał, że ZUS nie uwzględnił pełnych okresów składkowych i nieskładkowych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w PPHU (...) w Z..

/odwołanie wnioskodawcy z dnia 22 grudnia 2016 roku k. 2, pismo z dnia 28 lutego 2017 roku k. 8 akt o sygnaturze VIII U 178/17/

W odpowiedzi na odwołanie, z dnia 26 stycznia 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał dodatkowo, że decyzją zaliczkową z dnia 3 marca 2015 roku przyznał wnioskodawcy emeryturę w kwocie zaliczkowej, której wysokość ustalono zgodnie z art. 25 i 26 powołanej ustawy o emeryturach i rentach tj. na nowych zasadach. Po wyjaśnieniu nieścisłości na koncie ubezpieczeniowym wnioskodawcy organ rentowy decyzją z dnia 8 grudnia 2016 roku ustalił ostateczną wysokość emerytury. Wysokość emerytury wnioskodawcy nie uległa zmianie w stosunku do decyzji z dnia 3 marca 2015 roku.

Prawidłowość decyzji z dnia 3 marca 2015 roku została potwierdzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. VIII U 1113/15 z dnia 21 września 2015 roku, którym to wyrokiem Sąd oddalił odwołanie. Podobnie Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 28 lipca 2016 r. sygn. III AUa 2250/15 oddalił apelację wnioskodawcy. Organ rentowy podniósł, że wnioskodawca nie przedłożył żadnego zaświadczenia z KRUS wskazującego na opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne rolników w okresie od 2008 roku do 2014 roku a tylko takie zaświadczenie daje możliwość przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem składki na KRUS.

/ odpowiedź na odwołanie k. 3 – 3 odwrót akt o sygnaturze VIII U 178/17/

Zaskarżoną decyzją z dnia 9 listopada 2017 roku (znak: ENP/6/021009454) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w wyniku zobowiązania Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 października 2017 roku, przeliczył emeryturę J. B. (1) od dnia 1 września 2017 roku tj. od miesiąca, w którym nastąpił wpływ dokumentów przekazanych przez KRUS. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że emerytura została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej jako równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono:

- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 262 795,23 zł;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 208,50 miesięcy;
- zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników wyniosło 52,78 zł;

Wysokość emerytury ustalono od 1 września 2017 roku na kwotę 1.362,43 zł.

Niniejszą decyzją zmieniono decyzję z dnia 8 grudnia 2016 roku (znak: ENP/6/021009454) /decyzja k. 5 – 7 plik II akt ZUS/

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Łodzi , VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VIII U 178/17 oddalił odwołanie J. B. (1) od decyzji z dnia 8 grudnia 2016 r. (znak: ENP/6/021009454) zmienionej decyzją z dnia 9 listopada 2017 r. (znak: ENP/6/021009454).

/wyrok k. 118 sygnaturze akt VIII U 178/17/

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 grudnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. B. (1) przyznania emerytury od 25 lipca 2014 r. tj. od ukończenia wieku 65 lat. /decyzja k.225/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w załączonych aktach ZUS oraz aktach o sygnaturach: VIII U 695/15 , VIII U 1113/15 , VIII U 2327/16 , VIII U 178/17, które to dokumenty nie były kwestionowane przez strony, zwłaszcza dokumenty okazywane czy składane przez wnioskodawcę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 9 listopada 2017 r. (znak: ENP/6/021009454) podlegało odrzuceniu.

Wskazać należy, że na mocy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Podkreślić należy, że ustawodawca nie definiuje pojęcia powagi rzeczy osądzonej, określa jedynie jej zakres przedmiotowy oraz podmiotowy. Powaga rzeczy osądzonej (*res iudicata*) zaliczana jest do tzw. negatywnych przesłanek procesowych i oznacza niedopuszczalność prowadzenia drugiego procesu co do tego samego roszczenia, o którym orzeczono prawomocnie, pod rygorem nieważności postępowania. Przepis art. 366 k.p.c. wskazuje, że granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej obejmują nie to, co stanowiło granice powództwa, ale to, co stanowiło przedmiot i podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w chwili wyrokowania (art. 316 k.p.c.). Ustawodawca w sposób całkowicie zamierzony w ten sposób zredagował wymieniony przepis, ponieważ sąd (na mocy przepisów szczególnych) może orzekać w kwestiach nieobjętych żądaniem pozwu, a nadto może orzec wadliwie poniżej lub ponad granicami pozwu. Zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i Sąd, który je wydał, lecz również inne Sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swojego wyroku z dnia 27 stycznia 2011 r. (sygn. akt I UK 191/10, LEX nr 896481) wskazał, że powszechnie przyjmuje się, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy aspekt (prawomocność w sensie pozytywnym) oznacza, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym wyroku, co gwarantuje poszanowanie dla orzeczenia sądu ustalającego lub regulującego stosunek prawny stanowiący przedmiot rozstrzygnięcia. Określone w art. 365 § 1 k.p.c. związanie stron, sądów oraz innych organów i osób treścią prawomocnego orzeczenia wyraża nakaz przyjmowania przez nie, że w objętej nim sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku. Natomiast negatywna strona prawomocności materialnej polega na wykluczeniu możliwości ponownego rozpoznania sprawy między tymi samymi stronami co do tego samego przedmiotu. Jest to negatywna przesłanka procesowa, określana jako powaga rzeczy osądzonej, czyli *res iudicata*, która została uregulowana w art. 366 k.p.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, LEX nr 345525 oraz z 23 czerwca 2009 r., II PK 302/08, LEX nr 513001). Stwierdzenie, że art. 365 § 1 k.p.c. przypisuje prawomocnemu orzeczeniu sądu moc wiążącą nie tylko wobec stron i sądu, który je wydał, lecz również innych sądów, organów państwowych oraz organów administracji publicznej, a w wypadkach prawem przewidzianych także innych osób, oznacza jedynie tyle, że żaden z wymienionych podmiotów nie może negować faktu istnienia prawomocnego orzeczenia i jego treści, niezależnie od tego, czy był, czy nie był stroną tego postępowania. Dodać w tym miejscu należy, że mocy wiążącej prawomocnego wyroku w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c. nie można rozpatrywać w oderwaniu od art. 366 k.p.c., który przymiot powagi rzeczy osądzonej odnosi tylko "do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami." Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i jego podstawa faktyczna, natomiast jej granice podmiotowe obejmują tożsamość obydwu stron procesu, a więc powoda i pozwanego, a także ich następców prawnych. Zatem związanie sądu prawomocnym orzeczeniem, zapadłym w innej sprawie, na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. (rozumiane jako rozstrzygnięcie kwestii prejudycjalnej) występuje w zasadzie przy tożsamości nie tylko przedmiotowej, ale i podmiotowej obu tych spraw. Prawomocne przesądzenie określonej kwestii między tymi samymi stronami tworzy indywidualną i konkretną normę prawną wywiedzioną przez Sąd z norm generalnych i abstrakcyjnych zawartych w przepisach prawnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2009 r., II PK 302/08, LEX nr 513001). Oznacza to więc, że sprawa o ten sam przedmiot pomiędzy tymi samymi stronami nie może ponownie się toczyć. Prowadzenie zaś procesu o to samo roszczenie jest niedopuszczalne, ponieważ proces taki podważałby powagę rzeczy osądzonej prawomocnym wyrokiem (art. 366 k.p.c.), a takie postępowanie byłoby dotknięte nieważnością (art. 379 pkt 3 k.p.c.). O wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga nie tylko sama tożsamość stron, występujących w poprzednim postępowaniu w odmiennych rolach procesowych, ale równocześnie tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Dopiero kumulacja obu tych przesłanek przesądza o wystąpieniu powagi rzeczy osądzonej prowadzącej do nieważności postępowania (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., II UK 144/07, LEX 420911, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 grudnia 2008 r., III AUa 536/08, LEX 552009).

Sąd Okręgowy jednocześnie zważył, że w odniesieniu do stosunków ubezpieczenia społecznego powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który ogranicza w istocie jej praktyczne znaczenie. Rozstrzygnięcia sądowe w sprawach z tego zakresu ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008/5-6/79). Podkreślenia jednak wymaga, że wszczynające postępowanie sądowe odwołanie od decyzji w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, Sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., sygn. akt II UKN 105/98, z dnia 25 września 1998 r., sygn. akt II UKN 357/98, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUa 842/06, Apel.-W-wa 2007/10/17). Wyrok sądu, który uzyskał prawomocność formalną (art. 363 k.p.c.), obok wynikającej z art. 365 k.p.c. mocy wiążącej, uzyskuje także cechę powagi rzeczy osądzonej. Powaga rzeczy osądzonej jest negatywnym aspektem prawomocności wyroku i polega na niedopuszczalności ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, która została już prawomocnie osądzona (ne bis in idem). Należy podkreślić, że powaga rzeczy osądzonej odnosi się tylko do tych orzeczeń, które zawierają osądzenie sprawy, a więc orzeczeń merytorycznie rozstrzygających sporny stosunek prawny. Nadto, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2012 r. (I UK 226/11, LEX nr 1169831), powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczy tylko tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po jego merytorycznym rozpoznaniu tzn. po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji.

W przedmiotowym stanie faktycznym, w ocenie Sądu Okręgowego, nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, że sprawa pomiędzy tymi samymi stronami została już w zgłaszanym w odwołaniu zakresie prawomocnie osądzona. Wskazać należy, że zaskarżona decyzja z dnia 9 listopada 2017 r. (znak: ENP/6/021009454) była już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie o sygn. akt VIII U 178/17, a odwołanie od decyzji z dnia 8 grudnia 2016 r. (znak: ENP/6/021009454) zmienionej decyzją z dnia 9 listopada 2017 r. (znak: ENP/6/021009454) zostało prawomocnie oddalone.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

W odniesieniu zaś do odwołania wnioskodawcy od decyzji z dnia 21 grudnia 2017 r., znak (...) Sąd uznał je za nieuzasadnione.

Wskazać należy, że przepis art. 24 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz.1270) w swym aktualnym brzmieniu określającym powszechny wiek emerytalny mężczyzn na 65 lat, został wprowadzony na mocy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz.38), z datą obowiązywania od 1 października 2017 r. Wprawdzie w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że w przypadku wnioskodawcy jako osoby urodzonej w okresie od 1 stycznia 1948 r. do 30 czerwca 1951 r. powszechny wiek emerytalny wynosił 65 lat i 7 miesięcy i wnioskodawca uzyskał prawo do emerytury w dniu 25 lutego 2015 r., to jednak brak jest podstaw prawnych do ponownego ustalenia prawa wnioskodawcy do emerytury z datą wsteczną tj. z datą ukończenia przez wnioskodawcę 65 lat, co miało miejsce w dniu 25 lipca 2014 r. Zarówno bowiem ustawa emerytalna, jaki i ustawa na mocy której dokonano ww. zmian, w żaden sposób nie odnosi się do tych emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury w wieku powyżej 65 lat tj. na podstawie brzmienia art.24 ust. 1 obowiązującego przed 1 października 2017 r., a tym samym w przypadku każdego emeryta należy stosować przepisy obowiązujące na dzień osiągnięcia przez taką osobę wieku emerytalnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że decyzja organu jest prawidłowa, zaś odwołanie od niej pozbawione podstawy prawnej i dlatego na mocy powołanych przepisów oraz w oparciu o treść art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

S.B.